

Josefs berättelse om barnet som blev hans son under stjärnorna

Så gick de tysta. Hon med tyngden av barnet och han med vreden.

Vad fanns annat att göra? Det barn hon tagit emot av någon gudomlig nyck eller i lönndom bakom hans rygg kunde han inte göra något åt. Bäst var nog att låta barnet växa upp som vore det hans eget.

Inte heller kunde han göra något åt, att kejsaren låtit proklamera, att alla nu måste skriva sig i sin stad, den man räknade till sin av hävd eller för att tavlorna så sagt. Han själv var av Davids ätt, så stod skrivet och så hade han levt. Snickare i femte generationen men utvandrad.

In i det sista hade han väntat med avfärden för att Maria skulle få föda innan de begav sig. Men barnet lät vänta på sig och tiden började bli knapp.

Så de gick med henne tyngd av det som förestod. Han själv försökte fästa sina tankar vid bjälken han slipat på men inte fått färdig. Tids nog skulle livet lösa sina knutar, så var han van att tänka och så fick det bli också denna gång.

Men då Maria var tung gick också vandringen tungt. Många gick samma väg och utefter hela resvägen var resanderummen fyllda av skattskrivna eller sådana som var ute i sista stund. Många var också på flykt, vem kunde veta vad kejsaren skulle vilja nästa gång och nästa. Det gällde att se om sitt hus och många var de som förstod, att om de ville leva måste de dra bortom kejsarens myndighet. Kanske fly för alltid till ett land som kanske skulle vara vänligare mot dem. Tiderna var sådana. Men kanske tiderna alltid varit sådana. Det är annat som styr den som lever utom.

Utom tiden. Bortom och på andra sidan.

Det var många tankar som trängdes i huvudet. Men han sa inget, och Maria var lika tyst. Då och då stannade hon upp, liksom för att dra efter andan. Kanske tänkte hon på barnet.

Eller var det dags. Hur skulle det bli om hon måste föda innan de hunnit hem igen.

Som om staden hört hans oro var det när de kom fram. Som om den lyssnat och nickat och sagt; att här finns ingenstans att föda barn. Här finns inte ens ett rum för natten.

Allt är fullt i kejsarens namn.

Värdshusdörr efter värdshusdörr. Boningshus och bakgårdar.

Inte någonstans fanns tak att skydda sig under, inte ens en vrå att vila benen.

Såg de inte att hon skulle föda snart?

Till slut såg han ingen annan råd än att söka sig plats i ett stall. En enkel grotta med välskötta djur och ren halm. En ox och ett par getter och en vänlig man som böjde sitt huvud och bad dem förlåta honom för att han inte kunde ge dem husrum.

Långt senare skulle de veta vad förlåtelsen varit värd. Ett enkelt ord mot ett liv. Och tacksamheten över det enkla följde dem länge.

Barnet föddes den natten. Hon lindade honom och la honom i en krubba. Djuren såg dem ordna med navelsträng och tyglindor. Stjärnljuset lyste upp himlen så allt låg öppet som vore det mitt på dagen. Maria hade det svårt en stund men när han låg i hennes armar var det som om hon alltid hade haft honom där. Ett

barn med hela livsmeningen i sina ögon. Kanske var det så det måste vara att föda livet. Allt liv och alla barn.

Men i natten hände märkliga ting. Vem har hört talas om att herdar söker sig bort från betesmarkerna i stjärnklara nätter? Vilken herde lämnar sin flock när det är så ljust att ett blint bergslejon kan se lammen leka under stjärnan?

Men i den natt då sonen såg ljuset samlades traktens alla herdar kring det enkla stallet medan stjärnorna inte bara lyste som i en vanlig natt. De jublade och den största stjärnan blev deras anförare medan sången strålade ut från deras munnar som växte till jubelrop och sångerna var gjorda av toner utan ände.

Dagarna efter skulle han helst glömma. När man kom till dem för att berätta om kejsarens vrede, om alla de barn som mördats i hans makt för att ett kungabarn hade fötts under stjärnan.

Gåvorna av rökelse, väldoftande kryddor och guldstoff att strö i gossens livsväg låg i knytet de tog med sig när natten låg djup över deras huvuden. Ljuset som strålat över dem byttes i ett mörker utan ände. De flydde utan att se och glömde vattenkruset i halmen.

Deras son måste leva. Hans son och Marias. Hans förstfödde, det vackraste liv världen skådat. Det var nu han måste vara starkare än döden, det var nu han blivit det han skulle vara. En far. Pappa. Han smakade på ordet i varje steg han tog med den lille i sin famn. Pappa, pap-pa.

Och han visste, att det barnet aldrig skulle skrivas i kejsarens namn. Om så öknen måste bli hans hemort skulle det aldrig ske.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpfjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten